

Domingo Hugueteras

L'OLL

NUM 22

OLOT, 16 DE NOVEMBRE DE 1912

TARDOR I

No's tornan originals,
ni's publican anuncis de cap mena

SUSCRIPCIÓ:

Provincies, 1'50 ptes; Extranjer 3 frs.
Ultramar 5 frs.

En Titella.—Si'm tornas doná un banquet,
en parlaré en els passillos.

Olot.—Tórmaten al llit, Peret.
que ja estic cansat de pillos.

LA GRAN DIADA

Preàmbul

Moments felicíssims son aquells qu'han celebrat el triomf de la llibertat de les idees, moments en que'ls cors curulls de joventut alegre, raijan encar com fonts abundoses en entusiasme. En veritat havém de dir que jamai haguérem cregut que per culpa nostra y dels altres, ens vegessim gaudint d'una festa de germanor en plena Naturalesa, cobejats pel doser de les branques d'uns arbres corpulents.

Per culpa dels altres haveu llegit, perque ells ab la febrosa fam d'imposar la seva veu pseudo-autoritaria sobre'ls nostres pensaments, han gesticulat espantats al oir els sublimes himnes de la deslliuransa qu'hem anat cantant desde que volguérem exteriorisar l'alegria que'n l'esprit portém ingénita, y satirisar el raquitisme dels prohoms de la farándula. Quan ells rabfan, nosaltres serenament, cívicament festejém la seva rabia.

Per culpa nostra també hem escrit, car nosaltres ab enérgica rebelada no hem volgut doblegar les nostres córpores pera acatar uns manaments que avui encar ens oxidarían les accions; y aquesta rebelació, aquest trencament de lligadures que'n el passat ens inmovilisaven, ha fet el gran prodigi de aplegar, d'unificar les varies conciencias qu'anaven disperses en laberintes, constituint una immensa gernació que ha aplaudit el gest heroic de que'ns hem valgut pera afrontar les escomeses d'una catterva repugnant.

Amunt amics, amunt els vostres cors, que ab les energies de la joventut qu'ens sonriu y'ns afalaga, prompte l'estimada ciutat nostra fruitirá d'una nova y esplendorosa vida triomfal.

RESSENYA

Es un diumenge espléndit, ab un sol vestit de festa, un cel de nítida blavor, ambient radiant de alegria y satisfacció. Quan de bon matí treiem el cap per la finestra—trencant la costúm de llevarnos quan l'olla ja vull—desseguida notém que'n nostres carrers hi impera, espatarrant, Madona Animació.

A les sis en punt d'aquell felís mati, emprén la marxa de la plassetta de Campdenmás, un convoi ple de teca, plats, olles y demés material culinari, escoltat pel cos de camarers, que, com a bons soldats de cuina, se dirigeixen al camp de operacions, ab gran valentia y exemplar abnegació.

Per tot arreu no se sent altra cosa:—Que no vas al tec de L'ULL?—No faltava més, carrall! y tu?—Tu dirás, encara que caiguin llamps y... llampecs...

A les deu, aquell nunci que sab més de llegir que son pare, pregona solemnement que al punt de la una el suculentíssim arrós será a taula; y... es clar! a tothom li ve saliveres, menys a n'els d'«El Deber» que'ls hi ve rabieta.

A dos quarts d'una, comensan afluir a ne'l Firal, carruatjes de tota mena. Fem el *vermouth*—que ja está fet—y'ns posém en marxa, baix el se-

güent ordre: Una fracció del benemérit *Carro del ví* ab un *bis-á-bis* d'alló més mono, tirat per en Cosmito Colomar,—be, vaja aquest el guiaba;—seguidament dos tartanes que'n una d'elles, hi va la diminuta *Consuelo*, la senyora de Reconxo; ve després l'ilustre *Carretó de l'aiguarent*, ab emblemes y trofeus, ficat dintre d'una *jardinera* de dos cavalls—pobre *jardinera*!—; segueix el *charrret del corrido Sargatal* ab el no menys *corrido* Marangens, guapot *violí* dels *Almacenes de Santa Eulalia* de Barcelona, que no hi veu de content; el que fa sis es un cotxe *buit* y ja dirém el perquè; es el séptim un elegant *landó* ab quatre a dins, un d'ells estrenant un barret que sembla un niu de tudons; y per últim, tanca la barri-laire comitiva, un flamantíssim *Hispano* de 20 H. P., nou de trinca y omplenat pels més recon-sagrats.

Al passar pel davant de casa de l'Herbolari, el cotxer del cotxe buit, fa un signe ab el fuet, volguent dir:—Voleu venir, mestre *vulgaris*?—El vulgar Herbolari, ab una ma de morter a la dreta, casi amenassant, li diu que *nones...*, pro a nosaltres *plim*. Ni ab coxe va volguer venir, ni per delicadesa va volguer acceptar! Tenia por de que li parlessim de les dugues plumes d'aigua. Dos *plims!*

Rapidíssimament, ab vertiginositat estupenda,

arribem al «Prat de les Corominotes», deixant un rastre de pols qu'emblanquina, rialles a dojo, picaments de mans xardorosos y cap a visitar la taula. Aquesta la veiem esplendidament colocada, distribuïda y adornada pel *il·lustrat* arquitecte Juli, pobre xicot que feia cara de prunes agres, car s'havia llevat a les cinc de la matinada. Donem després un vistasso per l'improvisada cuina y, naturalment, tot bullia, fins la cara d'en *Nito... jo*. L'entusiàstic Manel, semblava un *maitre d'hotel autèntic* y, en *Cardin* un Polifem ab gorra, americana y menjant formatje d'Holanda.

Tot d'un plegat se sent un crit de *campi qui pugui!* y cap dels trescents trenta nou desganats se fa pregar. Cada hù s'assenta allí ahont pot, tots iguals, tots contents, perquè tots tenim una gran carpanta. Cim dels plats, hi ha una tarja polícroma que diu: «Gira Popular. La verdadera *gent de be*, pera celebrar la propera formació d'un agrupament que vol segar l'herba que trepitjen les potes d'«El Deber», te'l gust d'oferir a n'els comensals inscrits en la festa, el següent Menú» y aquí ve tot lo qu'hem de menjar.

Els nostres rellotjes de butxaca, senyalan dos quarts de dugues, quàn la brigada de camarers apareixen ab unes fumejants plates d'arròs. Ovacions, vitors, tot lo que volgueu, y... la forquilla en la mà. Va seguint tot lo que diu el programamenú, ab la mateixa gresca que sempre'ns tenim abonada. Tots els plats eren exquisidíssims y molt ben servits. *Honor a Manuel!*

Més tart va arribant gent y més gent, amics nostres tots, que son rebuts ab un espatec d'aplaudiments. El Noy de l'Estrella, un Trós d'avi, un que té Tres-serras—que ja es tenir—y'l respectabilíssim senyor Dorca, autor dels felissos dies del *actual jutje municipal*, essent triomfalment rebut y, correspostos nosaltres, ab espiràliques barretades. Fa la seva entrada després, la nostre primera autoritat municipal, sense'l venerable frac. *Chist..!* el prenen per en Dato.

Al cap de poc, passa per allí la vora, cavaller d'una eugua, en Vicentet del *requeté*; va esser una criaturada que li perdonem, perquè, com diuen els seus, se vol empassar a nosaltres.

Un *mongolfier* enfil·la'ls aires, ab un lletrer que diu: «El carretó de l'aiguarent a l'èxit de L'ULL». Grans mercès, senyors carretóns!

Vingan dolços y fruites, vi ranci, café, cigarres y... avall. En mitj d'aixó, el *soberano* demana respetuosament a grans crits, que parli el president del *Carro del vi*; pro diu qu'está afònic, que no vibra la gargamella. Fan parlar a n'en Capdevila, el pujen al cim de la taula y, ab una mà en la butxaca, no més sentim que diu *el sol, o la bandera de la llibertat*. L'aplaudeixen y desseguida *cable* en Dorca, que, després de ferli treure la gorra perquè no s'enrecordaba, ens hi espeta que ja hem entrat en la major edat, que podem llessar els caminadors, car sabem regirnos, cada hù, pel seu criteri. Molt bé, molt bé, molt bééé..!

Y comença la desfilada. Fillets de Deu! aquells camins, tan atapahits de gent, semblan els cucs

que tenen els d'«El Deber», lentament caminant. Sentiu encara els crits de *visca L'ULL, L'ULL es l'Amo, L'ULL es tot?*

Ay, carai de que'ns descuidavem! Va mapar la taula ab un objectiu, l'acreditat fotógraf Pilota, que sempre será noy, mentres el seu pare no'l deixi casar.

Excelentíssim y il·lustríssim senyor Don Manuel de Reconxo, felicitacions y felicitats; tots els qui hi assistireu, salut y gracies; pro recordeuse del *día 10 de Novembre de 1912* y de que L'ULL no pot viure sense vosaltres ni vosaltres sense L'ULL. Y fins un altre, que aixó volém, a aixó aném y aixó lograrém a no trigar gaire. *Amen.*

DIARI DE «L'ULL»

Divendres, 8.—Veiem a mossén Antonet, tant poeta y tant guapo com sempre; te una *pose* angélica qu'enamora platonícament, y si es elegant, ja sab ell perquè ho fá.—Avans de sopar, en el saló de patinatje del Cassino, hi te lloc la consoladora arrambada y les aparatoses caigudes de les nostres hermosures aristòcrates; ab molta devoció les contemplém nosaltres, pera no perdre cap de-tall.

Dissapte, 9.—Passa embutidíssim en Malaventura Butifarra, acreditat partiquin de la tragedia «El Deber».—A les quatre surt del cau el setmanari d'acció catòlica, portant al cim del gep l'estigma d'una sentència condemnatoria. En el mateix nombre hi col·lora l'Alfred Dorca: traïdor..!

Diumenge, 10.—Inussitat moviment en tota la població, que's prepara pera assistir al xeflis magne qu'hem organiat.—Solemne aparició del *Hucha Pe* de la ditxosa familia Dorca, qu'entre aixó, radicar entre'ells el jutje municipal y'l campeonat del *tennis*, tenirne un de petit a Münster (Alemania) y l'estrena d'unes botes noves per part del campió qu'es el *retolito segundo*, será la casa més important de la comarca.—En l'«Ideal Park» que vessa de tant ple, hi tornem a veure la *Bella Caramela* y, per primera volta, a la no menys acaramelada *Estrella Gaditana* que's un pou d'hermosura y elegancia, com també ho es la ben foscuda *Chavala* que, tot cantant divinament en el Principal, ens ensenya el panorama d'uns mossegables y voluminosos *xixais*. Gracies, Carlets y Xato.

Dilluns, 11.—A les sis de la tarde, surt el Xato de la banca de can *Llep* (Ll. E. P.), ahont diuen que hi ha plorat, perque li han dit que no'l voldrian més en la colla, si continúa permetent que la Teresa se li posi les calces.—En Quer, el de les cames parentéssiques, no poguent arrossarse personalment ab l'arcoba del Teatre Principal, hi envia el seu carnal y segon successor.

Dimars, 12.—Es un día que fa fret de valent.—Mossen Pere, doctor en llangonisses, escriu de la mala manera que ho sab fer ell, un article tabernari contra'ls que li prenem la menjadora.—Arriva en el tren de dos quarts de nou, l'inglés Mr. Allack, campió de la Fransa en *foot-ball*; d'aquí en avant conviura ab nosaltres pera ensenyarnos els cops de punys, els cops de peus y'ls cops de tomàtecs.

Dimecres, 13.—Com que continúa apretant el fret, tenim ganes d'anarse a escalfar devant dels fogosos ulls immensos de l'hermosíssima Carmelita Meroles.—De Barcelona, *ritorna vñcitor*, en Narcís de

les Figueretes, ab la conquesta de la xiulada *Consuelito Luani* en el Teatre Arnau.—En l'estanc del carrer Major, en *Juan José Criminales*, ens explica que'n cosa de mitj quart, va matar trenta dos conills y mitja perdiu a la vinagreta.

ULLADES DE LA SETMANA

La nostra policia especial que tenim a Barcelona, ens comunica que dimecres de la passada setmana va veure al dolcissim confiter, junt ab el Xato y un ex candidat a la concejalía qu'enfonsaren els mateixos farandúlics que'l presentaren, comodament assentats en butaques del Tívoli y aplaudint ab gran entussiasme les picaresques cansóns de la Raquel Meller. Ens diuen també que després varen seguir al Xato, quan anava per les seves, y'l vejeren que ficava... el nas en el carrer d'en Roca.

Las niñas de Carlitos de los libritos, digueren que a l'apat popular, del diumenge passat, no més hi anirien quatre gats. *Señoritas*: si de tres cents trenta nou, ne dieu quatre gats, que'n dirém dels 60 que assistiren a n'el del *requeté*?

Niñas... al salón.

En l'hermita de Sant Francesc, situada devant de la fábrica de cordes, l'altre dia, en un d'aquells pedrissos, hi habla tres capelláns que miraven ensimismats l'interior d'un grossot llibre. Un dels nostres amics que per allí la vora passava, li cridá l'atenció el sonriure maliciós dels tres preberes, que no conequé; y acostantse dissimuladament a ells, tingué el gran disgust de veure que frufen en la contemplació d'unes postals, en les que hi había, iluminades, unes senyoretas que s'emprovaven fines y reixades camises. Les desvergonyides..!

A les cinc de la matinada del dijous, se calava foc en un cobert de la Cerámica. Tocaren les cornetes els bombers y'ls pitos els serenos; un d'aquets, diligentment aná a trucar en la porta de cân Mitxes Negres, ahont una veu li contestá:—No hi ha ningú!—Marxa corrents cap a cân Títella, repetint la mateixa *cerimonia*:—No hi son!—Per últim el sereno se'n va a cân Aiguanegra y allí tranquilament li responen:—Se cala foc? doncs que's cremi tot, que no'm dona la gana d'alsarme; apagueulo com pugueu.

Es xocant lo que passa ab les obres que s'efectuen en els carrers pera la elevació de les aigues de Sant Roc. Figúrintse que desempedran els carrers pera colocalhi les canyerles y, un cop colocalades, tornan a cobrirho, procurant deixarho, en el mateix estat d'avans; pro resulta que sempre veureu arrengrerades en l'acera, unes piles d'adoquins sobrers, que a nosaltres ens semblaria que no haurían de sobrar, si no sapiguessim lo

que ua ocorre a un rellotjer del carrer dels Sastres. Un senyor s'hi presentá pera ferli arreglar un cronòmetre que feia molt temps que'l tenia y que fins allavors li marxava ab tota exactitut; el rellotjer se'l mirá y remirá, y li diu a n'el senyor que torni al cap d'alguns dies, car había de fer nou un cargolet que s'era romput. Passats tres dies hi torna el propietari del rellotje, y'l artista li torna perfectament arreglat, junt ab un petit envoltori de paper:—Quant val?—Deu rals.—Y que hi ha dintre d'aquet paper?—Oh, son dos rodes que m'han sobrat al tornarho a montar..!

Conten les marmalleres que quan la caxondíssima Flora Pietat entra a comprar café en la blava tenda d'ultramarrins establerta en una cantonada de la plassa de Sant Esteve, el principal—senyor que quan enrahona tanca'ls ulls pera concentrar tota l'atenció en lo que diu—, li posa de *amagatotis* al cim del pit esquerra, una rosa, un clavell o be un mal pensament. Mireu que's *corrido* aquest bon senyor.

Cada dia ens admira més el privilegiat talent y l'amplia ilustració del nostre distingit concejal *Carlitos*. Que no es admirable, diuen vostés? Doncs, van a canviar desseguida d'opinió, quan diguém que en una de les sessions municipals, va solicitar a n'el cabilde, per medi d'una proposició, l'enderroc de la caseta de consums que hi ha enfront de l'«Ideal Park», titulantla: *Proposición*. Ah, que s'han cregut? Si senyors, s'escriu aixís y de cap mes manera.

Per fi, carai, per fi una vegada a la vida l'article de fondo d'«El Deber», ens ha satisfet d'alló més. Ves qui ho diria, hoy? Doncs, si senyors, l'article de fondo del nombre passat, l'acceptém integrament y'n som més partidaris que no pas ell. Vetaquí les reformes que'ns anunciaba en el mateix nombre!

En el carrer de Sant Rafel, devant de l'Iglesia del angel pescador, hi ha una casa recentment restaurada, en quina fatxada s'hi veu una *hornacina* adornada ab un Sant Nasari. Voleu dir, mestressa, que no seria mellor posari *Sant Corneli*?

«L'ULL» A BARCELONA

D'aquí en avant, els barcelonins veuran el nostre aixelabrat setmanari penjat en el «Kiosc del Liceo», ahont el podrá comprar tothom qui vulgui, mitjansant la infima quantitat que'n fem pagar els indígenes.